

Arrest

nr. 180 397 van 9 januari 2017
in de zaken RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: 1. X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 4 en 5 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 29 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. MERRIE verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 september 2016 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Ordre de quitter le territoire

Aan de heer die verklaart te heten(1):

(...)

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre

reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 20.06.2014 (13qq van 18.06.2014) en op 12.06.2016 (bijlage 13). Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

motif de la decision et de l'absence d'un delai pour quitter le territoire

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application des articles suivants de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :

Article 7, alinéa 1er :

□ 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

L'intéressé réside sur le territoire des Etats Schengen sans visa valable.

Article 74/14 : Motif pour lequel aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire :

□ Article 74/14 § 3, 4° : le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement

L'intéressé n'a pas obtempéré dans le délai imparti à deux décisions d'éloignement qui lui ont été notifiées le 20.06.2014 (13qq du 18.06.2014 pour lequel un délai supplémentaire de 10 jours a été accordé le 17.12.2014) et le 12.06.2016 (annexe 13). En plus, l'intéressé a été informé par la ville de Anvers sur la signification d'un ordre de quitter le territoire et sur les possibilités d'assistance pour un départ volontaire, dans le cadre de la procédure prévue par la circulaire du 10 juin 2011 relative aux compétences du Bourgmestre dans le cadre de l'éloignement d'un ressortissant d'un pays tiers (Moniteur Belge du 16 juin 2011).

Terugleiding naar de grens

reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene diende op 08.11.2011 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 13.06.2014. Betrokkene ontving vervolgens op 20.06.2014 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 18.06.2014) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 04.12.2014. Betrokkene ontving vervolgens op 17.12.2014 per aangetekend schrijven een bijkomende termijn van 10 dagen om uiterlijk op 27.12.2014 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gevolg aan dit bevel en bleef verder illegaal op het grondgebied.

Op 25.02.2016 diende betrokkene een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 27.06.2016. Deze beslissing is op 12.06.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de

Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner ((...), geboren 20.05.1980) welke verblijfsrecht heeft in België, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene niet aan dat dat het niet mogelijk zou zijn in zijn land van herkomst een verdere relatie te ontwikkelen met Mevr D. (...), die zelf de Angolese nationaliteit heeft. Het louter feit dat Mevr D. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Angola. Zowel betrokkene als Mevr D. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Niet belet betrokkene om vanuit zijn land van oorsprong een verblijfsrecht aan te vragen op grond van zijn relatie met Mevr D. (...) volgens de bepaling van artikel 10

van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Reconduite à la frontière

MOTIF DE LA DECISION :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressé à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2) pour le motif suivant :

L'intéressé réside sur le territoire des Etats Schengen sans visa valable. Il ne respecte pas la réglementation en vigueur. Il est donc peu probable qu'il obtempère volontairement à un ordre de quitter le territoire qui lui serait notifié.

L'intéressé a introduit une demande d'asile le 08.11.2011. Cette demande a été refusée par le CGRA le 13.06.2014. L'intéressé a ensuite reçu le 20.06.2014 par courrier recommandé un ordre de quitter le territoire valable 30 jours (annexe 13qq du 18.06.2014). Après un recours suspensif la demande d'asile de l'intéressé a été définitivement clôturée négativement par une décision du CCE le 04.12.2014. L'intéressé a ensuite reçu le 17.12.2014 par courrier recommandé un délai supplémentaire pour quitter le territoire au plus tard le 27.12.2014.

L'intéressé n'a pas donné suite à l'ordre de quitter le territoire et est resté en séjour illegal.

Le 25.02.2016 l'intéressé a introduit une demande de séjour basé sur l'article 9bis de la loi du 15.12.1980. Cette demande a été déclarée irrecevable le 27.06.2016. Cette décision a été notifiée à l'intéressé le 12.06.2016 avec un ordre de quitter immédiatement le territoire valable.

L'intéressé a été informé par la ville de Anvers sur la signification d'un ordre de quitter le territoire et sur les possibilités d'assistance pour un départ volontaire, dans le cadre de la procédure prévue par la circulaire du 10 juin 2011 relative aux compétences du Bourgmestre dans le cadre de l'éloignement d'un ressortissant d'un pays tiers (Moniteur Belge du 16 juin 2011).

Le fait que l'intéressé vit avec sa compagne ((...), né le 20.05.1980) qui a droit de séjour en Belgique, ne lui donne pas automatiquement un droit de séjour. De toute façon, l'intéressé ne démontre pas qu'il serait impossible de développer une relation avec Mme D. (...), qui a elle-même la nationalité Angolaise, dans son pays d'origine. Le simple fait que Mme D. (...) ne peut pas être contrainte de quitter le territoire Belge, ne signifie pas qu'elle ne pourrait pas suivre l'intéressé de manière volontaire en Angola. L'intéressé et Mme D. (...) savaient dès le début qu'une vie de famille en Belgique était précaire, vu la situation de séjour illégale de l'intéressé. Rien n'empêche l'intéressé de demander à partir de l'Angola un droit

de séjour sur base de sa relation avec Mme D. (...) selon les conditions de l'article 10 de la loi de 15.12.1980.

L'intéressé est de nouveau contrôlé en situation illégale. Il refuse donc manifestement de mettre un terme à sa situation illégale. De ce fait, un rapatriement forcé s'impose.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 20.06.2014 (13qq van 18.06.2014) en op 12.06.2016 (bijlage 13). Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden/de overname te vragen aan Angola.

Maintien

MOTIF DE LA DECISION

En application de l'article 7, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, l'intéressé doit être détenu sur base du fait que l'exécution de sa remise à la frontière ne peut être effectuée immédiatement et sur la base des faits suivants :

L'intéressé n'a pas obtempéré dans le délai imparti à deux décisions d'éloignement qui lui ont été notifiées le 20.06.2014 (13qg du 18.06.2014 pour lequel un délai supplémentaire de 10 jours a été accordé le 17.12.2014) et le 12.06.2016 (annexe 13). En plus, l'intéressé a été informé par la ville de Anvers sur la signification d'un ordre de quitter le territoire et sur les possibilités d'assistance pour un départ volontaire, dans le cadre de la procédure prévue par la circulaire du 10 juin 2011 relative aux compétences du Bourgmestre dans le cadre de l'éloignement d'un ressortissant d'un pays tiers (Moniteur Belge du 16 juin 2011).

Etant donné ce qui précède, il y a lieu de conclure que l'intéressé n'a pas la volonté de respecter les décisions administratives prises à son égard et qu'il risque donc de se soustraire aux autorités compétentes. De ce fait, le maintien à la disposition l'Office des Etrangers s'impose.

Vu que l'intéressé ne possède aucun document de voyage valable au moment de son arrestation, il doit être maintenu à la disposition de l'Office des Etrangers pour permettre l'octroi par ses autorités nationales d'un titre de voyage / afin de demander sa reprise à l' Angola.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Verdurme M., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel de betrokkene, Lutete, Eduardo, op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel En exécution de ces décisions, nous, Verdurme M., attaché, délégué du Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, prescrivons au Commissaire de Police/Chef de corps de la police de Anvers et au responsable du centre fermé de Steenokkerzeel de faire écrouer l'intéressé(e), Lutete, Eduardo, au centre fermé de Steenokkerzeel"

1.2. Op 20 september 2016 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de heer), die verklaart te heten(1):

A Monsieur qui déclare se nommer(1) :

(...)

wordt inreisverbod voor 3jaar opgelegd,

une interdiction d'entrée d'une durée de /3 ans est imposée,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.

De beslissing tot verwijdering van 20.09.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

La décision d'éloignement du 20.09.2016 est assortie de cette interdiction d'entrée. (1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 13.01.2015. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over

de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene's asielaanvraag (die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd) werd negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook de aanvraag tot regularisatie op grond van humanitaire redenen werd verworpen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven.

Bovendien werd betrokkene door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene deed geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is nochtans een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner ((...), geboren 20.05.1980) welke verblijfsrecht heeft in België, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene niet aan dat dat het niet mogelijk zou zijn in zijn land van herkomst een verdere relatie te ontwikkelen et Mevr D. (...) die zelf de Angolese nationaliteit heeft. Het louter feit dat Mevr D. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Angola. Zowel betrokkene als Mevr D. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Niet belet betrokkene om vanuit zijn land van oorsprong een intrekking van dit inreisverbod verblijfsrecht aan te vragen op grond van zijn relatie met Mevr D. (...)

volgens de bepaling van artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

MOTIF DE LA DECISION :

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée, parce

que :

- 1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et/ou ;
- 2° l'obligation de retour n'a pas été remplie.

L'intéressé n'a pas obtempéré dans le délai imparti à deux décisions d'éloignement qui lui ont été notifiées le 20.06.2014 (13qq du 18.06.2014 pour lequel un délai supplémentaire de 10 jours a été accordé le 17.12.2014) et le 12.06.2016 (annexe 13).

Il refuse de remplir l'obligation de retour. Il n'a donc pas exécutée deux décisions d'éloignement antérieure. L'intéressé a pourtant été informé par la ville de Anvers de la notification d'un ordre de quitter le territoire et de l'aide dont il peut bénéficier en cas de retour volontaire, dans le cadre de la procédure prévue par la circulaire du 10 juin 2011 relative aux compétences du bourgmestre dans le cadre de l'éloignement d'un ressortissant d'un pays tiers (Moniteur belge du 16 juin 2011).

Pour ces raisons, l'intéressé est soumis à une interdiction d'entrée .

Trois ans

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de trois ans, parce que :

Article 74/11, § 1er, alinéa 2 :

- aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et/ou
- l'obligation de retour n'a pas été remplie

La demande d'asile (qui n'a pas été anormalement longue) de l'intéressé a été clôturée négativement. Il peut donc en être conclu que le retour dans le pays d'origine ne constitue pas une violation de l'article 3 de la CEDH. La demande de régularisation sur base de raisons humanitaires a également été refusée. L'intéressé n'a donc aucun motif légitime de séjourner en Belgique. L'intéressé a pourtant été informé par la ville de Anvers de la notification d'un ordre de quitter le territoire et de l'aide dont il peut bénéficier

en cas de retour volontaire, dans le cadre de la procédure prévue par la circulaire du 10 juin 2011 relative aux compétences du bourgmestre dans le cadre de l'éloignement d'un ressortissant d'un pays tiers (Moniteur belge du 16 juin 2011). L'intéressé n'a entrepris aucune démarche pour utiliser ces possibilités d'assistance et est resté en séjour illégal sur le territoire. Pourtant le maintien de la réglementation sur le séjour par les autorités est un moyen pour sauvegarder l'ordre public de la nation. Le fait que l'intéressé vit avec sa compagne (...), né le 20.05.1980) qui a droit de séjour en Belgique, ne lui donne pas automatiquement un droit de séjour. De toute façon, l'intéressé ne démontre pas qu'il serait impossible de développer une relation avec Mme D. (...), qui a elle-même la nationalité Angolaise, dans son pays d'origine. Le simple fait que Mme D. (...) ne peut pas être contrainte de quitter le territoire Belge, ne signifie pas qu'elle ne pourrait pas suivre l'intéressé de manière volontaire en Angola. L'intéressé et Mme D. (...) savaient dès le début qu'une vie de famille en Belgique était précaire, vu la situation de séjour illégale de l'intéressé. Rien n'empêche l'intéressé de demander à partir de l'Angola un retrait de cette interdiction d'entrée et un droit de séjour sur base de sa relation avec Mme D. (...) selon les conditions de l'article 10 de la loi de 15.12.1980.

Vu ce qui précède, une interdiction de 3 ans, motivée par le contrôle de l'immigration, est proportionnée à l'insistance de l'intéressé à vouloir séjourner illégalement sur le territoire. Il n'a pas d'autres éléments spécifiques dans le dossier administratif de l'intéressé qui justifieraient une interdiction d'entrée de moins de 3 ans....“

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissingen. Ter terechtzitting wijst de voorzitter op artikel 39/68 - 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat bepaalt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Aan de verzoekende partij wordt ter terechtzitting gevraagd of zij een voorkeur heeft voor één van de neergelegde verzoekschriften. De voorzitter verduidelijkt dat indien de verzoekende partij niet uitdrukkelijk een voorkeur aanduidt, de Raad zal oordelen op grond van het laatst ingediende verzoekschrift, in casu het verzoekschrift dat op 5 oktober 2016 werd ingediend en gekend is onder het rolnummer 195 372. De verzoekende partij zal dan geacht worden afstand te doen van het andere verzoekschrift, ingediend op 4 oktober 2016 en gekend onder rolnummer 195 181.

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met nr. 195 372 en nr. 195 181 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat de wet dient te worden toegepast en geoordeeld dient te worden op grond van het meest recent ingediende verzoekschrift. Gelet op het voorgaande dient de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet te oordelen op grond van het laatst ingediende verzoekschrift, zijnde het verzoekschrift gekend onder rolnummer 195 372.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Bij schrijven van 19 december 2016 brengt de dienst vreemdelingenzaken de Raad op de hoogte van het feit dat verzoekende partij op 6 december 2016 zonder verzet verwijderd werd.

3.2. De verzoekende partij heeft geen belang bij een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

Er dient immers te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad (RvS 14 november 1997, nr. 69.601, TB.P. 1998, 614; RvS 16 maart 1994, nr. 46.528, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Daar verzoekende partij door de repatriëring volledig uitvoering heeft gegeven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, ontbeert zij actueel belang bij haar beroep in zoverre het betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 september 2016.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd stelt de advocaat van verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Het beroep is onontvankelijk voor wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten

4. Onderzoek van het beroep met betrekking tot het inreisverbod van 20 september 2016

4.1. Verzoekende partij betoogt als volgt in haar verzoekschrift:

"III. De Middelen

Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) en een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werden.

De bestreden beslissingen schenden immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art 3 en 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Angola en gedurende drie jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissingen van verwerende partij getuigen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissingen dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker.

Verwerende partij weigert hier afdoende rekening mee te houden.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is alvorens de beslissingen werden genomen.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een ernstige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art 8 van het EVRM!

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Uit de bestreden beslissingen blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner die over een Belgische verblijfstitel beschikt. Dit blijkt nochtans duidelijk uit het administratief dossier. Zij wonen namelijk samen. De bestreden beslissing vermeldt dit zelfs.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen. Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Angola wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Dat de partner in België over een verblijfstitel beschikt. Er kan van haar toch niet verwacht worden dat zij in België alles opgeeft om hem te vergezellen naar Angola. Het is onverantwoord om te stellen dat zij hem vrijwillig kan volgen. Dat zijn partner er alles aan gedaan heeft om Angola te verlaten en hier veilig verblijf te bekomen en dat verwerende partij nu van haar verwacht om alles waarvoor zij gevochten heeft op te geven.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn partner gerespecteerd te worden!

Verzoeker zijn langdurig verblijf, zijn integratie, het feit dat zijn partner een Belgische verblijfstitel heeft, hier een veilig onderkomen heeft en iemand die hem kan onderhouden en het feit dat hij geen strafbare feiten gepleegd heeft, verantwoorden wel degelijk dat verzoeker zijn aanvraag in België indient.

In afwachting van zijn beslissing dient hij wel degelijk in België te verblijven, zo niet zou hij zijn rechten schenden.

Bovendien schendt de bestreden beslissing ook het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing onjuist is en bovendien foutief gemotiveerd!

De bestreden beslissing motiveert immers op geen enkele wijze waarom de vasthouding van verzoeker vereist is.

Men verwijst louter naar het feit dat verzoeker reeds eerder een bevel kreeg betekend om het grondgebied te verlaten en het feit dat de stad Antwerpen hem heeft ingelicht over de mogelijkheden van vrijwillig vertrek.

Dit is echter onvoldoende!

Volgens art. 1 11° van de Vreemdelingenwet is er sprake van een risico op onderduiken als de derdelander "een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten", gebaseerd op "objectieve en ernstige elementen".

De "objectieve en ernstige elementen" werden evenwel toegelicht in de memorie van toelichting bij het Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, DOC 1825/001, pp. 15-17.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

- uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;*
- indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengenruimte te zijn binnengekomen en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;*

- indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;
- indien betrokkene gesignaleerd staat in de Schengenzone met een inreisverbod;
- indien betrokkene de preventieve maatregelen met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;
- indien betrokkene zijn/haar verblijfsplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/haar werd toegekend om het grondgebied te verlaten, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;
- indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;
- indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielpcedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;
- indien betrokkene verschillende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf.

Verzoeker voldoet NIET aan het geheel van elementen, opgesomd in de lijst, integendeel zelfs. Hij heeft in België nooit enige valse naam opgegeven.

Dat het adres van verzoeker bovendien gekend is, dat hij samenwoont met zijn partner en verzoeker geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Verzoeker heeft tot op heden een blanco strafregister.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg niet afdoende motiveert waarom verzoeker vastgehouden dient te worden.

III.2. Schending van artikel 3 van het EVRM

De situatie in Angola is nog steeds zeer gevaarlijk.

Ook stelt het Belgische reisadvies: "Niet-essentiële reizen naar Angola worden afgeraden....Het is af te raden om zich te voet te verplaatsen in Luanda, zowel overdag als 's avonds en 's nachts. Bij verplaatsingen met de wagen dient met ramen en deuren goed te sluiten."..

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

" Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Uit verschillende bronnen in de media blijkt immers duidelijk dat de situatie in Angola nog steeds zeer onveilig is.

Verzoeker kan de bescherming van zijn overheid niet inroepen, hij kan dan ook niet terugkeren!! Ook zijn familie kan hem geen bescherming bieden. Hij heeft alles en iedereen achtergelaten om zichzelf in veiligheid te brengen en kan dan ook nu nergens meer terecht in zijn land van herkomst.

Dat verwerende partij dit op geen enkele manier onderzoekt in haar beslissing. Dit is flagrant onzorgvuldig!

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is en dat er een reële dreiging is voor de veiligheid van verzoeker.

IV. Middelen tegen het inreisverbod

Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen de art. 3 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Angola en gedurende drie jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Ten eerste schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben op het familiale leven van verzoeker. Men stelt dat zijn partner hem kan volgen naar Angola, zonder rekening te houden met het feit dat zij hier een onderkomen heeft, over een Belgische verblijfstitel beschikt, vrienden en familie waarop hij kan terugvallen. Men kan toch niet verlangen dat hij hier alles opgeeft?!

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

Dit wordt ook bevestigd in arrest 91.251 van 9 november 2012 van het Europees Hof: "De Raad stelt vast dat verzoeker de samenwoning met mevrouw T. en haar kinderen heeft aangetoond aan de hand van de aangifte van adreswijziging op het gemeentehuis te O. op 2 juli 2012. Niettegenstaande de aangetoonde feitelijke samenwoning sinds 2 juli 2012 is de loutere samenwoning niet van aard om het bestaan van een beschermd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Evenwel blijkt uit het motief in verband met het bepalen van de termijn van het inreisverbod niet dat verweerder rekening heeft gehouden met de aangetoonde samenwoning waarvan verweerder kennis had"

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat er aan het gezinsleven van verzoeker met zijn partner niet getwijfeld kan worden.

Bovendien houdt men evenmin afdoende rekening met het feit dat de partner van verzoeker een Belgische verblijfstitel heeft.

Het is mogelijks wel zo dat samenwoning geen automatisch recht geeft op verblijf op het grondgebied maar het is absoluut zeker dat de maximumtermijn opleggen zonder afdoende onderzoek of rekening te houden met de feitelijke situatie flagrant fout is. Verwerende partij dient de samenwoning dus wel degelijk in overweging te nemen bij het nemen van haar beslissing.

Bovendien schendt deze stelling eveneens het vertrouwensbeginsel.

Uit recente rechtspraak van uw Raad blijkt immers duidelijk dat verwerende partij niet zonder meer de maximumtermijn van drie jaar kan opleggen, zonder enige afweging te maken in het dossier.

Dat uw Raad zich in arrest nr. 134 851 van 10.12.2014 reeds uitsprak:

" Gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft gehandeld door een inreisverbod op te leggen voor de maximale termijn van drie jaar, zonder op afdoende wijze blij te geven van een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoekers. Daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweed lid, 2° van de vreemdelingenwet, is de beslissing niet afdoende gemotiveerd."

Verwerende partij dient een grondig onderzoek te verrichten. Louter vermelden dat er een onderzoek is uitgevoerd, is onvoldoende!

Het mag duidelijk zijn dat ook hier verwerende partij erin gefaald heeft enige afweging te maken in het dossier van verzoeker en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel

Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is en de maximumtermijn onterecht werd opgelegd.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: " Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker mag immers 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden.

Neemt men deze procedure eigenlijk nog au sérieux?! Verwerende partij weigert een afweging te maken van het familieleven van verzoeker!

Men haalt niet alleen drogredenen aan om hier geen rekening mee te houden, maar tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoeker!

Men haalt in de beslissing aan, bij de motivatie van de maximumtermijn van 3 jaar, dat de asielaanvraag niet onredelijk lang heeft geduurd en negatief werd afgesloten en daaruit geconcludeerd kan worden dat art. 3 van het EVRM niet geschonden wordt bij een terugkeer, alsook dat verzoeker is ingelicht voor een vrijwillig vertrek en dat de samenwoning geen automatisch recht op verblijf geeft.

Dat deze motivatie zeker niet voldoende is om een inreisverbod van 3 jaar, wat de maximumtermijn is, op te leggen voor verzoeker.

Dat een specifieke motivering vereist is om de maximumtermijn op te leggen wat in deze beslissing geenszins het geval is, zoals ook bevestigd door uw Raad d.d. 21.04.2016 – RvV 178 589.

Het mag duidelijk zijn dat de oplegging van een inreisverbod wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM en geenszins een 'tijdelijke verwijdering' met zich zou meebrengen. Zijn partner bezit immers een verblijfstitel in België en woont en werkt in België.

Dat uw Raad van 23.02.2016 stelt dat "de Raad stelt vast dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verwerende partij op de hoogte was van de wettelijke samenwoning van de verzoekende partij met en legaal in België verblijvende persoon. Dit blijkt tevens uit de feitelijke weergave door de verwerende partij in de nota met opmerkingen. Hoewel verwerende partij aldus van dit gegeven op de hoogte was, blijkt noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden inreisverbod zelf dat zij met deze specifieke omstandigheid rekening heeft gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod."

Verwerende partij weigert hier echter rekening mee te houden.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

IV.2. Schending van artikel 3 van het EVRM

De situatie in Angola is nog steeds zeer gevaarlijk.

Ook stelt het Belgische reisadvies: "Niet-essentiële reizen naar Angola worden afgeraden....Het is af te raden om zich te voet te verplaatsen in Luanda, zowel overdag als 's avonds en 's nachts. Bij verplaatsingen met de wagen dient met ramen en deuren goed te sluiten.".

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Uit verschillende bronnen in de media blijkt immers duidelijk dat de situatie in Angola nog steeds zeer onveilig is.

Verzoeker kan de bescherming van zijn overheid niet inroepen, hij kan dan ook niet terugkeren!! Ook zijn familie kan hem geen bescherming bieden. Hij heeft destijds zijn familie achtergelaten om zichzelf in veiligheid te brengen en heeft nu niets meer om in Angola op terug te vallen indien hij dient terug te keren

Dat verwerende partij dit op geen enkele manier onderzoekt in haar beslissing. Dit is flagrant onzorgvuldig!

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is en dat er een reële dreiging is voor de veiligheid van verzoeker.

V. Besluit:

Dat gelet op het ernstig middel van verzoeker, verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissingen te willen vernietigen en te schorsen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel!! "

4.2. De Raad behandelt de middelen in zover ze betrekking hebben op het bestreden inreisverbod.

4.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli

1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt gewezen op artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en het feit dat verzoekende partij verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten niet uitgevoerd heeft. Er wordt verder vastgesteld dat haar asielaanvraag werd verworpen zodat een terugkeer naar het herkomstland geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt en dat ook haar regularisatieaanvraag werd verworpen zodat verzoekende partij geen enkel wettelijk motief meer heeft om in België te verblijven. Wat betreft het feit dat verzoekende partij samenwoont met een legaal verblijvende vreemdeling in België wordt verduidelijkt dat dit geen automatisch verblijfsrecht genereert en dat verzoekende partij niet aantoonbaar haar relatie in het herkomstland niet verder te kunnen ontwikkelen. Het loutere feit dat de partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij niet vrijwillig verzoekende partij kan volgen. Beiden wisten bovendien dat het gezinsleven in België van bij het begin precair zou zijn. Verder wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij een intrekking van het inreisverbod kan vragen op grond van haar relatie conform artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hardnekkigheid van verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te verblijven is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Er wordt tevens op gewezen dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

4.5. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoekende partij een relatie heeft op het Belgische grondgebied. Immers wordt gesteld:

*“Het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner ((...), geboren 20.05.1980) welke verblijfsrecht heeft in België, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene niet aan dat dat het niet mogelijk zou zijn in zijn land van herkomst een verdere relatie te ontwikkelen et Mevr D. (...) die zelf de Angolese nationaliteit heeft. Het louter feit dat Mevr D. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Angola. Zowel betrokkene als Mevr D. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Niet belet betrokkene om vanuit zijn land van oorsprong een intrekking van dit inreisverbod verblijfsrecht aan te vragen op grond van zijn relatie met Mevr D. (...)
volgens de bepaling van artikel 10 van de wet van 15.12.1980.”*

Verzoekende partij is het hier evenwel niet mee eens en meent dat een schending van artikel 8 EVRM aan de orde is.

De Raad herinnert er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het

bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Er blijkt niet dat verzoekende partij ooit eerder tot verblijf in het Rijk werd gemachtigd. Integendeel, er werd haar herhaaldelijk bevolen het grondgebied te verlaten.

In het geval van een vreemdeling die niet eerder tot verblijf werd toegelaten, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geen toetsing dient te geschieden aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoekende partij ontkent niet dat zij en haar partner op de hoogte waren van het feit dat zij een gezinsleven ontwikkelden op een ogenblik waar zij wisten dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van België een precair karakter zou kennen. Verzoekende partij betoogt voorts dat haar partner verblijfsrecht heeft in België en hier werkt, maar de Raad ziet samen met de verwerende partij niet in waarom dit gegeven de partner zou verhinderen verzoekende partij te volgen naar het land van herkomst om aldaar het gezinsleven verder te zetten. Immers belet een verblijfstitel in België niet dat de partner zich naar Angola begeeft, daar het gezinsleven verder zet en daar tewerkgesteld wordt. Verder blijkt evenmin dat zij geen onderkomen zouden kunnen vinden in het herkomstland van verzoekende partij of dat zij geen contact kunnen onderhouden met vrienden en familie in België, dit via moderne communicatiemiddelen of bezoek van deze vrienden en familie aan verzoekende partij en haar partner in het herkomstland van verzoekende partij. De Raad benadrukt hierbij dat verzoekende partij blijkens haar asielaanvraag pas eind 2011 naar België is gekomen en bijgevolg het overgrote deel van haar leven, verzoekende partij is geboren in 1980, in Angola heeft doorgebracht. Uit haar asielaanvraag blijkt verder dat verzoekende partij verklaarde haar ouders alsook nog broers en zussen in Angola te hebben. In het licht van deze gegevens kan verzoekende partij dan ook bezwaarlijk voorhouden dat zij enkel nog in België vrienden en familie zou hebben waarop zij kan terugvallen of dat het haar onmogelijk is om samen met haar partner haar gezinsleven verder te zetten in Angola.

Bovendien heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat – indien de verzoekende partij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden in kader van gezinshereniging – zij kan vragen het inreisverbod in te trekken.

Verzoekende partij maakt evenmin een schending van haar privéleven aannemelijk. Verzoekende partij, die op 31-jarige leeftijd naar België is gekomen, toont niet aan dat haar illegaal, minstens precair verblijf in België van 5 jaar in belangrijke mate opweegt bij de beoordeling van haar situatie. Gelet op de duurtijd van haar verblijf is het weinig geloofwaardig dat verzoekende partij, die het overgrote deel van haar leven in het herkomstland heeft doorgebracht en ongeacht de moeilijke omstandigheden aldaar, zij aldaar geen sociaal of familiaal netwerk meer zou hebben. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor

de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk als zou er geen rekening gehouden zijn met haar specifieke situatie. Zoals overduidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met de samenwoning van verzoekende partij met een in België verblijfsgerechtigde vreemdeling.

4.6. Evenmin kan verzoekende partij gevolgd worden in haar betoog dat er zonder meer de maximumtermijn wordt opgelegd zonder enige afweging te maken. De Raad benadrukt nogmaals dat de verwerende partij gewezen heeft op de afgewezen asiel- en regularisatieaanvraag van verzoekende partij, op haar hardnekkigheid om te persisteren in illegaal verblijf en op het feit dat het gezinsleven verdergezet kan worden in Angola. Rekening houdende met al deze elementen heeft de verwerende partij geoordeeld dat in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar meer dan proportioneel is. Er blijkt aldus duidelijk dat de omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij in ogenschouw werden genomen teneinde een termijn van het inreisverbod te bepalen. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk welke andere specifieke omstandigheden de verwerende partij niet in ogenschouw genomen zou hebben.

Het betoog van verzoekende partij doet blijk geven van een andere beoordeling van de zaak maar zij slaagt er daarmee niet in aan te tonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

4.7. Verzoekende partij meent tenslotte dat de situatie in Angola nog steeds gevaarlijk is waarbij verwijst naar het Belgisch reisadvies terzake waarbij zij eveneens stelt dat verschillende bronnen in de media stellen dat het in Angola onveilig is.

4.8. Zoals de verwerende partij evenwel terecht opmerkt in de bestreden beslissing blijkt dat de asielaanvraag van verzoekende partij afgewezen werd. Uit het arrest van de Raad van 4 december 2014, nr. 134 595 blijkt dat het asielaanvraag van verzoekende partij ongeloofwaardig was en dat zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus verzoekende partij geweigerd werden. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij uit de afwijzing van de asielaanvraag concludeert dat een terugkeer naar het herkomstland geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken waarnaar verzoekende partij verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op Angolese burgers, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206). Waar verzoekende partij ook nog verwijst naar “*verschillende bronnen in de media*” zonder enig concreet stavingsstuk dienaangaande, kan zij evenmin overtuigen om aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar Angola dreigt onderworpen te worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

4.9. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

4.10. Een schending van de door de verzoekende partij opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummer X en rolnummer X worden samengevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER